

Με μια γλυκιά ταραχή «Εκκρεμότητας»

- [06 Ιανουαρίου 2015, 14:04](#)

Βιώματα, φαντασιώσεις και υπαρξιακοί εφιάλτες που αρχίζουν να ξετυλίγονται με το «Μια φορά και έναν καιρό», εξελίσσονται σε ένα από τα πιο δυνατά έργα σύγχρονης ποιητικής γλώσσας, μεγάλης έντασης και βαθιάς αγωνίας

που έγραψε με τον τίτλο «Εκκρεμότητα» ο Τσιμάρας Τζανάτος και σκηνοθέτησε με την αντίληψη και την πίστη μιας «σωματικής εγκατάστασης» ο Βασίλης Νούλας στο Αγγέλων Βήμα.

Με εμφανή από την αρχή τη δύναμη της αφήγησης, την αγάπη στις λέξεις, τη γνώση της γλώσσας, αλλά και την αγωνία για την μνήμη και την αμνησία των λέξεων, ο Τζανάτος αναρωτιέται : «Πώς ξεχνάς τις λέξεις;» για να απαντήσει λίγο αργότερα :

«είναι φυσικό της γλώσσας να ξεχνάει, δεν θυμόμαστε εμείς, η γλώσσα θυμάται, γι αυτό ξεχνάμε, από εκδίκηση... και έτσι νικάω τη γλώσσα σωπαίνοντας...!»

Με τον ελλειπτικό, επαναλαμβανόμενο, κοφτό και απόλυτο λόγο, που είναι και μια υπόκλιση και τιμή στην καταγωγή που έλκεται από το θέατρο του Μπέκετ, ο Τζανάτος προχωρά πέρα από αυτό, παραδίδοντας μια μεταμπεκετική γραφή που αγωνιά και διερωτάται μέσα από επαναλήψεις, αρνήσεις και καταφάσεις. Τότε διαισθάνεται ότι οι λέξεις του Τζανάτου επωάζουν την επανάστασή τους και η σκηνική γλώσσα του Νούλα σηκώνει τη σημαία, στήνει τα οδοφράγματα και βάζει φωτιά. Με ηθοποιούς και performers καμικάζι, όπως ο Γιάννης Μπόγρης, η Βίκυ Κυριακουλάκου και η Δέσποινα Χατζηπαυλίδου.

Ένα παιχνίδι με τις λέξεις και τις σκέψεις είναι η «Εκκρεμότητα». «Όχι εγώ, ο άλλος», λέει ο Μπέκετ και ο Τζανάτος απαντά «Εμάς βλέπουμε σαν άλλον!» Και συνεχίζει : «Άλλο να μην σου απαντάει κάποιος και άλλο να μην σου απαντάει κανείς... να ζεις ρωτώντας και να μην σου απαντάει κανείς... σαν να ζεις σε εκκρεμότητα δηλαδή... όχι πως δεν ζει κανείς σε εκκρεμότητα ...έτσι ζεις ....αλλά δεν το ξέρεις... »

Ένα ρευστό, υπό διάλυση και αποσύνθεση σκηνικό που επαναδιαμορφώνεται και αναγεννάται, συνθήκες εγκλεισμού, αλλά και άνθρωποι βασανιστικής καθημερινότητας που μιλάνε για τις «τράπεζες, τα απλήρωτα δάνεια και τις κάρτες...» και συνεχίζουν δραματικά : «δεν υπήρχε τίποτα φαγώσιμο στο σπίτι εδώ και μέρες, δεν δούλευες, αν και το έκρυβες... δεν είχα λεφτά ούτε για λογαριασμούς, ούτε για το σπίτι, ούτε για φαγητό. Δεν έτρωγα. Πια. » Που δεν θα διστάσουν να παραδεχθούν: «Άρχισα να μασουλάω χαρτιά, άλλο δεν υπήρχε»!

Λυρικός, ποιητικός αλλά και παραληρηματικός λόγος ακραίου πάθους που μιλάει για την απουσία και τον χωρισμό : «...κρατούσα χρόνια στην ντουλάπα τα ρούχα της τελευταίας μου σχέσης. Και μοναδικής...» Και βαθιά τραγικός όταν ντύνεται αυτά τα ρούχα σε ένα κρεσέντο πόνου και μεταμόρφωσης σε έναν άλλον. «Γιατί το τέλος πάντα πονάει. Ακόμα και το ψεύτικο», παραδέχεται.

Απόψε Τρίτη 6 Ιανουαρίου η τελευταία παράσταση της «Εκκρεμότητας» στις 8.30 στο Αγγέλων Βήμα για να ακούσουμε και να δούμε πως «Εκκρεμεί από τα παιδικά μας χρόνια η παραλαβή μιας πραγματικότητας!»

Μάνια Ζούση